

CHAPTER 1

เสียงเพลงที่เติบโตจากความคิดถึง
ชีวิตและการเดินทางของต้นข้าว เด็กหญิงผู้ร้องเพลงด้วยหัวใจ

เสียงเพลงที่เติบโตจากความคิดถึง ชีวิตและการเดินทางของ “ต้นข้าว” เก๊กหญิงผู้ซื่อซมครองด้วยหัวใจ การเดินทางของชีวิตมนุษย์ ไม่ได้เริ่มต้นจากเส้นตั้งเดียวกับ บางกอกมันจากความพร้อม บางคนเริ่มจากความฝัน และบางคน... เริ่มตั้งจากความคิดถึง

สำหรับเก๊กผู้หญิงคนหนึ่ง ชื่อว่า “ต้นข้าว” ค.ญ.สุปรียา ภารุณ การเดินทางของเธอ เริ่มต้นจากการอยากกอดพ่อและคำเจิมต่อมา ด้วยเสียงเพลงที่คำเธอฆ่าความเปราะบางของชีวิต

แต่พอความจริงจะหนักหนาเกินกว่าวัย แลต้นข้าวกลับไม่เล่าเรื่องนี้ด้วยควาย โทธร หากเล่าด้านความเข้าใจในแบบของเด็กคนหนึ่ง “พ่อกับแม่มีหน้าที่อะไรของตัวเอง ต่างคนต่างใจกระดะ” คำพูดสั้น ๆ สะท้อนหัวใจที่เฝ้ามองโศกโศกทั้ง ๆ ที่ตัวเอง รือซื่อตั้งรับผลกระทบจากอิစ္ฐุค ความทรงจำที่ชื่อว่า “เสียงก็สารของพ่อ” ก่อนวันที่หอรจากบ้านไป บ้านหลังเล็ก ๆ เคยเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ พอจะบักจันคิการ์ คิมจ้าวรเจ้าไม่บอกว่า “พอมมูอยากร้องเพลง เล่นด้วยกันนะ” และพ่อทำเดินคิตาอีใช้สุคตารร้องเพลง นารครึ่งมีคุณป้ามานำร่วมวง เป็นภาพธรรมดาแต่เต็มไม่ด้วยความสุข คุณอย่าตีเฝ้าเองอยู่เดมอ รู้ดีว่า หลานสาวคณเณี “จิกท่อยา” เสียงทกลงไม่วันนั้น แลตาเป็นรากลึกของชีวิต แม้วันหนึ่ง พ่อจะไม่อยู่จงหน้า แลติงที่ท้อได้ใจ..ไม่เคยหายไป

รายการโมเค็ดลงคำเด็ก เน้นบทที่เล่าความคิดถึง เด็กใจวัย 6 ขวบ ต้นข้าว ท้าวขึ้นเวที ไม่ก็คองคำเด็ก ไม่ไรเพื่อชื่อเสียง ไม่ใช่เพื่อชัชชนะ แต่เห็นเพราะเธอถูกเหตึกา “หนูอยากรือาเทวดาให้พ่อท้าว” เธอเหือกเพลง “อยากหัดปลาไม้อ้อมกอดเธอ” เพราะสิ่งเดียวที่เธออยากได้จากพ่อ ตัด “การได้กอด” น้ำเสียงของเด็กหญิงตัวเต็ก หันเหวด้วยความคิดถึง ไม่ใช่การหลง แต่คือความรู้สึกจริง ซื่อไหลออกมาจากหัวใจ กิจกรรมที่ท้อกับลูกเคยท้าว่วนกัน ไม่เคยสูญหายมันมึงอยู่ในตัวต้นข้าว และวันนี้ เธอได้เฝ้าอึ้งเน้น ส่งยานเสียงเพลง... ไปถึงพ่อ วันที่ความฝันเป็นจริง : อ้อมกอดที่รอคอย หดังจนรายการที่งานมิชกาลเจ้าไป พุดคุยกับพ่อของต้นข้าวในเฌอนจำ พ่อบอกด้วยน้ำเสียงร้นง่า เต็มใจที่ไม่ได้กินรูปหน้าขที่ แต่ก็ตั้งใจที่รักที่โตกินเสียงลูกท้าว “ถ้าวันหนึ่งผมได้ตอกไป เสียงแรกที่อยากได้ยิน... คือเสียงขชวลูก” และในวันหนึ่ง ความฝันของเด็กหญิงก็กลายเป็นจริง

ต้นข้าวได้พบพ่อเธอกับคราบเท้าพ่อ กอด หอม และบ้นอย่างมีความสุข ภาพนั้นไม่ต้องกาคำบรรยายใดๆ เพราะความรักได้อธิบายทุกอย่างแล้ว

ผ่านไป 6 ปี ตัววัย 12 ปีจากเด็กที่ร้องเพลงให้พ่อ สู่เด็กที่ร้องเพลงเด็ก
เต็มชีวิต ช่วงเวลาที่ผ่านไป คัมข้าวเค็มโลเร็นเด็กหญิงวัย 12 ปี นักเปียโนจะขึ้น
ประถมศึกษาปีที่ ๑ โขเขียนตฤมาลวิศโรยชุมทลขณะสงคราม จังหวัดกาญจนบุรี
เธอบนเด็กกิจกรรม ร้องเพลงของวงคนศรีอุกทุ่ง และเล่นกีฬา ที่ต้องทำกิจกรรม
ทุกอย่าง และขยันเขียน เธอยังจะลงตัวเคเขียน ความมันของเอล คีล อยากทำ
อาชีพ ครู สอนดนตรี ตบาะว่า อาชีพ มั้เลง และวีเินเขียนจะได้นำเรินมาเค็บช่า
วันนี้ เธอก็คืออยู่บ้าน อ่ามคือคงคนในบ้านร่า ย่า รับจ้างซักรีด ราบได้ไม่แบ่งจน
บางวันถึงต้องไม่จีร้อบบาท ต้นข้าวจึงเลือกสิ่งเดียวที่เอามี คือ เสียงเพลง

เปิดหมวก เป็นเวทีชีวิตของเด็กหญิงที่ชื่อ คัมข้าว
ที่ชื่อ "เปิดหมวก" ตั้งแต่ อายุเพียง 5 ขวบ เธอบอกอา
ว่า "ร้องเพลงอยู่บ้าน ไม่มีใครรู้ว่าหนูร้องเพราะต้องอา
ไปข้างนอกซะ จะได้มีคนเห็น และได้เงินด้วย" นั่นคือ
จุดเริ่มต้น ย่าซื้อค้ำโห่งวาคา 3,000 บาท และทาหกลานไป
เปิดตามากตัวบอเลอริชค้ รินแรกได้เงิน 200 บาท ค้ำรับ
เล็ก 5 ขวบ นั่นคือเงินจำนวนมหาศาล เงินก้อนแรก
ในชีวิต คัมข้าวให้ย่าเขียนทั้งหมด เหลือเพียงซื้อขนมเล็ก
น้อย และวันนั้น...ย่าภูมิใจในหลานที่สุดในชีวิต

เลาตนักระอรอบกรัว ก่อรวัยอันคห
จากวันนั้นจนถึงวันนี้ คัมข้าวเปิดหมวก
แทบทุกวัน คลาดนัดเงา กณคนเดิน ลชคา
ข้ามแม่น้ำนคว เงินที่ได้มานำไปจ่าย
ค้ำเงาน้ำน ค้ำน้ำ ค้ำไฟ และเก็บใ้เเ
ทุนการศึกษา แม้จะเป็นเพียงเด็ก ป.6 แต่
คัมข้าวพูดด้วยความภูมิใจว่า "หนูไม่รู้จำ
ย่าจะอยู่กับหนูได้นานนักไหน หนูเคยอยาก
ตอบแทนให้เร็วที่สุด และให้มากที่สุด"

เวทีคลเพลงชิงทุน คือ เสียงเพลงเพื่ออนาคต บนเวที คลเพลง ชิงทุน
ต้นข้าวร้องเพลง "ดาวเรืองดาวไร" ด้วยความเข้าใจชีวิตอย่างลึกซึ้ง กรรมการ
ตำรอมริว่า นี่ไม่ใช่การร้องเพลงของเด็กธรรมดา แต่คือเสียงของคนที่ย่านชีวิต
จริงและในที่สุด ต้นข้าวก้าวขึ้นเนิมแชมป์ พร้อมทุนการศึกษา เพื่อสามมึนต่อไป

บทสรุปการเดินทางที่ขั้วนี้สิ้นสุดจาก เด็กหญิงวัย 6 ขวบ ที่อากร้องเพลง
ให้พ่อหัง สู่เด็กหญิงวัย 12 ปี ที่ร้องเพลงเพื่อศูแคย่า และขนาดตรงตัวเอง
ต้นข้าวที่ดูจบให้เห็นว่า ถึงแม้ชีวิตจะไม่ได้เริ่มจากความหอม แต่หากหัวใจไม่
ออมมค้ และการเดินทางของ "คัมข้าว" ยังคงดำเนินต่อไป อย่างสงาม และ
เค็มไปด้วยความหวัง

